

John Grisham'ın Diğer Kitapları

Şirket
Pelikan Dosyası
Müşteri
Yağmurcu
Jüri
Vasiyetname
Kardeşler
Boyalı Ev
Davet
Son Jüri Üyesi
Tuzak
Temyiz
Sakin Cennet
İtiraf
Davacı

Theodore Boone: Küçük Avukat
Theodore Boone: Kaçırılan Kız
Theodore Boone: Sanık

Kurgu Dışı
Masum Adam

John Grisham

MUHBİR

Türkçesi
Leyla İsmier Özcengiz

Remzi Kitabevi

MUHBİR / JOHN GRISHAM

Özgün adı: *The Whistler*

© Belfry Holdings, Inc., 2016

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2017

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Türkçesi: Leyla İsmier Özcengiz

Editör: Seyhan Cengiz

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1788-6

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2017

Kitabın basımı 3000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çiğçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

1

Müzik kavgası nihayet sona ermişti. Uydudan yayın yapan radyodan “yumuşak caz” dökülüyordu. Yolcu koltuğundaki Hugo country müziğin çağdaşına ne kadar illet oluyorsa, Prius otomobilin, dolayısıyla radyonun sahibi olan Lacy de “rap”ten o denli nefret ediyordu. Spor sohbeti, açık radyo, altın şarkılar, büyüklere şakalar ve BBC konusunda anlaşamamış, “bluegrass”, CNN, opera ve benzerlerinden kaçıp belki yüz istasyon taramışlardı. Sonunda Lacy çaresizlikten, Hugo da usançtan işi fazla uzatmamış, “yumuşak caz”da karar kılmışlardı. Hugo memnundu, yolda uzun ve derin uykusu bozulmayacaktı. Cazın yumuşağına Lacy’nin de itirazı olmadı; müziğin bu türünden pek anlamazdı zaten. Böylece ekibi yıllardır ayakta tutan pazarlıklardan biri daha gerçekleşmişti. Biri uyuyor, diğeri direksiyon sallıyordu ve sonuçtan ikisi de memnundu.

Büyük ekonomik durgunluk öncesinde Yargı Teftiş Kurulu (YTK) çalışanları düşük kilometreli, dört kapılı beyaz araçlarla dolu devlet malı küçük Honda havuzundan yararlanabiliyorlardı ama bütçeler kısılınca bu hayal olmuştu. Florida’daki sayısız memur gibi Lacy ve Hugo da devlet işi için şahsi araçlarını kullanıyor, karşılığında kilometre başına otuz sent ge-

ri ödeme alıyorlardı. Ağır ipotek yükü altında ezilen dört çocuklu Hugo külüstür Bronco'suyla büroya bile zor ulaşıyordu. Onu uzun yola vuramayacaklarından, Hugo'ya uyumak düşmüştü.

Lacy ortamın sessizliğinden memnundu. Meslektaşları gibi o da çoğunlukla tek çalışmak zorundaydı. Kemer sıkma politikası kadronun azalmasına yol açmış, YTK bünyesinde altı müfettiş kalmıştı. Bin yargıçlı altı yüz mahkeme salonunda, yılda yarım milyon davanın görüldüğü yirmi milyon nüfuslu eyalette toplam yedi kişiydiler. Lacy yargıçların çoğunun adalet ve eşitlik ilkesine bağlı, dürüst, çalışkan adamlar olmalarından memnundu. Öyle olmasa, çoktan havlu atmış olurdu. Aradaki birkaç çürük elma bile ona haftada elli saatlik iş yükü getirmeye yetiyordu.

Sinyal verip çıkışa doğru yavaşladı. Araç duracak gibi olunca Hugo sanki uyumuyormuş gibi kıpırdanıp "Geldik mi?" diye sordu.

"Az kaldı. Yirmi dakikamız var. Sağına dönüp biraz da pencereye doğru horlayabilirsin."

"Horladım mı? Affedersin."

"Her zaman horluyormuşsun zaten. Ben karının yalancısıyım."

"Savunmam hazır. Sabahın üçünde son numara yüzünden ikimiz de ayaktaydık. Kızdı değil mi o, adı neydi?"

"Kızının mı, karının mı?"

"Çok komiksin."

İnsanda devamlı hamile gezdiği izlenimi uyandıran güzeller güzeli Verna, kocasını hiç dilinden hiç düşürmezdi. Kocasının egosunu ancak bu yolla kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama doğrusu işi zordu. Hugo aslında bambaşka bir hayattan geliyordu. Liseyi bir futbol yıldızı olarak bitirmiş, Florida Devlet Üniversitesinde sınıfının en popüler ismi olmuş, daha

üniversitenin ilk yılında asıl takıma seçilme başarısını göstermişti. Zorlu ve göz kamaştırıcı bir geri saha koşucusuydu. Ne olursa olsun her maçta üç buçuk çeyrek oynamayı başarırdı. Ne var ki, Hugo son karşılaşmada üst omurgasında oluşan bir sakatlık nedeniyle sahayı sedyede terk etmek zorunda kaldı. İyileşip takıma dönmeye yemin etti ama bu defa da anne engeline takıldı. Okulundan dereceyle mezun olup hukuk fakültesine başladı. Yıldız futbolculuk günleri hızla maziye karışmış olsa da o eski çalılımlı havasından büsbütün sıyrılmış sayılmazdı. Elinde değildi bu.

“Uff, o kadcarcık mı kaldı?” diye söylendi Hugo. “Emin misin?”

“Emin olmasam ne fark eder? İstersen arabayı çalışır durumda bırakayım, bütün gün uyu.”

Hugo sağına devrildi, gözlerini kapattı, “Yeni bir çalışma arkadaşısı istiyorum,” diye mızıldandı.

“İyi fikir, ama korkarım seni kabul eden birini bulman zor olacak.”

“Arabası daha büyük biri olsun.”

“Bu bir galonla seksen kilometre gidiyor.”

Hugo gene homurdandı, önce hareketsiz kaldı, sonra kıpırdandı, sıçradı, bir şeyler mırıldandı, sonunda doğrulup oturdu. Gözlerini ovalarken “Ne dinliyoruz?” diye sordu.

“Bu konuyu epey önce Tallahassee’den çıktığımızda konuşmuştuk. Sen kış uykusuna yatmaya hazırlanırken.”

“Sana ‘İstersen ben kullanayım,’ demedim mi ben?”

“Evet, yarı uyur halde. Büyük incelikti. Pippin nasıl?”

“Çok ağlıyor. Aslında bu konuda tecrübeliyimdir, yenidoğan çok ağlıyorsa mutlaka bir nedeni vardır. Açtır, susuzdur, altına etmiştir, anasını istiyordur, o türden şeyler işte. Gelgelelim bu seferki öyle değil. Sırf inadına feryadı basıyor. Şükret ki böyle dertlerin yok.”

“Ben de kucağımda Pippin’le gezinerek iki defa sabahladım, hatırlatırım.”

“Doğru, eksik olma, bu akşam da gelir misin?”

“Ne zaman istersen. Bu dördüncü çocuk, Hugo. Sizin doğum kontrolünden haberiniz yok mu kuzum?”

“Biz de önlem alsak mı diye düşünmeye başlamıştık sahi. Konu açılmışken sorayım, senin seks hayatın nasıl?”

“Haklısın, ben başlattım, suç benim.” Otuz altı yaşında, fıstık gibi ve bekar olduğundan Lacy’nin seks hayatı büroda daimi merak ve dedikodu kaynağıydı.

Atlantik Okyanusu yönünde doğuya doğru yol alıyorlardı. St. Augustin’e on iki kilometre kalmıştı. Hugo “Orayı daha önce görmüş müydün?” diye sordu. Lacy uzanıp radyoyu kapattı.

“Evet, birkaç yıl önceydi. Sevgilimle bir arkadaşımın kumsaldaki yazlık evinde bir hafta geçirmiştım.”

“Bol bol sevişmişsinizdir.”

“Başladın gene. Senin aklın hep belden aşağısına mı çalışır?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, evet. Ayrıca düşün bak, Pippin bir aylık oldu, bu da Verna ile en azından son üç aydır ilişkimizin doğal seyrinde olmadığını gösterir. Yanılıyor olabiliyim ama bana kalırsa beni üç hafta erken uzaklaştırdı kendinden. İnsanın geri dönüp arayıp kapama olanağı da yok. Kısacası ben köşemde boğa gibi tepinip duruyorum ama o hiç aynı havada değil. Üç küçük velet ve bir bebek karı- koca ilişkisini mahvediyor.”

“Bunu bilme şansım hiç olmayacak.”

Hugo birkaç kilometre boyunca dikkatini yola verdi, sonra göz kapakları ağırlaştı, başı önüne düştü. Lacy ona bakıp gülümsedi. Kurulda görev yaptığı dokuz yıl içinde bir düzine şikâyet dosyasını birlikte incelemişlerdi. Başarılı bir ikiliydiler, birbirlerine güvenirlerdi. O güne kadar hiç yaşanmamıştı ama ikisi de Hugo’nun en küçük bir yanlısının anında Verna’ya ra-

por edileceğini bilirdi. Lacy Hugo ile çalışır ama dedikoduyu ve alışverişi Verna ile yapardı.

St. Augustine, Amerika'nın en eski kenti olarak bilinirdi. Ponce de Leon tam burada karaya çıkıp keşifleri başlatmıştı. Kent köklü geçmişle bol turist çekerek. Tarihi yapıları ve dallarından İspanyol yosunu sarkan ulu meşeleriyle çok hoş bir yerdi. Kentin girişinde trafik yavaşladı; tur otobüsleri park ediyordu. Uzakta, sağda eski bir katedral yükseliyordu. O günler Lacy'nin hatırasında taptazeydi. St. Augustine'i sevmiş olmakla birlikte sevgiliyle berbat bir hafta geçirmişti.

Berbat ilişkilerden biri daha yaşanmıştı özetle.

Hugo gözlerini yeniden ovuşturarak "Buluşacağımız şu gizemli gammaz kimmiş?" diye sordu. Bu defa uyanık kalmakta kararlı görünüyordu.

"Henüz bilmiyorum ama kod adı Randy."

"İyi ama itibarlı yargıçlarımızdan biri hakkında henüz şikâyet dilekçesi bile vermemiş biriyle neden gizlice buluşmaya gittiğimizi henüz anlayabilmiş değilim."

"Şu anda mantıklı bir açıklamam yok ama adamla üç kez telefonda konuştum. Ne bileyim, bana bayağı samimi geldi."

"Lafa bak. Daha önce samimiyetinden kuşku duydukların olmuş muydu sanki?"

"Bana bırak, tamam mı? Michael gidin dedi, biz de geldik işte." Michael kurulun başkanıydı, yani patron oydu.

"Öyle olsun bakalım. İddiaya konu olan şu etik dışı davranışın ne olduğu konusunda bir ipucu var mı?"

"Elbette var. Randy 'Olay büyük,' dedi."

"Vay canına, ne kadar da açıklayıcı konuşmuş."

King Caddesine sapıp sıkışık trafiğe karıştılar. Temmuz ortasıydı, Florida'nın kuzeyinde turizmin en civcivli zamanlarıydı. Amaçsızca gezinen şortlu sandaletli turist kalabalıkları kaldırımları doldurmuştu. Lacy ara sokaklardan birine park etti, inip

kalabalığa daldılar. Bir kafede oturup parlak kâğıda basılı emlak broşürlerine bakarak yarım saat kadar oyalandılar. Sözleşildiği gibi, öğle vakti Luca Grill'e girip üç kişilik bir masaya çöktüler. Buzlu çay ısmarlayıp beklemeye koyuldular. Otuz dakika geçip de Randy ortalarda görünmeyince sandviç ısmarladılar. Hugo yanında patates kızartması, Lacy de meyve istedi. Gözleri kapıda, olabildiğince yavaş yemeye çalışıyorlardı.

Avukatlık geleneğinden geldikleri için zamanın değerini iyi bilirlerdi. Müfettişlik ise sabrı öğretmişti. Bu iki rol sıklıkla bir-biriyle ters düşerdi.

Saat iki olduğunda pes edip içi saunadan daha boğucu olan otomobile döndüler. Lacy tam kontağı çevirirken telefonu çaldı. Gizli numara arıyordu. Aleti kapıp "Alo?" dedi.

Bir erkek sesi "Yalnız gelmeni söylemiştim," diye konuştu. Arayan Randy'di.

"Bu eleştirinizde haklısınız. Sahi, biz öğle yemeğinde buluşmayacak mıydık?"

Sessizlik oldu, sonra Randy "Belediye Marinasındayım," diye devam etti. "Üç sokak ileride, King Caddesinin sonunda. Arkadaşına kaybolmasını söyle, baş başa konuşacağız."

"Buraya bak Randy, ben ne polisim, ne de hafiye. Görüşmeye gelirim, ama altmış saniye içinde gerçek kimliğini açıklamazsan çeker giderim."

"Anlaştık."

Lacy telefonu kapatıp mırıldandı "Anlaştık."

Marina epeyce hareketliydi, yanaşıp kalkan birçok lüks deniz aracı ve balıkçı teknesi vardı. Bir pontoon tekne rıhtıma bir alay yaygaracı turist boşaltıyordu. Kıyıdaki pergolalı restoran hâlâ müşteri kaynıyordu. Gezi teknelerinin mürettebatı güverteleri yıkayıp tekneleri ertesi güne hazırlamakla meşguldüler.

Lacy kimi aradığını bilmeden büyük iskelede ilerledi. Az ötede yakıt pompasının yanında dikilen geçkin bir plaj hovardası, karşıdan elini hafifçe sallayıp başıyla belli belirsiz selam verdi. Lacy selama karşılık verip yürümeye devam etti. Adam altmışlarında olmalıydı, iyice kurlaşmış saçları Panama şapkanın altından fıskırmıştı. Üstünde parlak çiçekli bir gömlek ve şort, ayağında sandalet vardı. Vaktinin çoğunu güneş altında geçiren herkes gibi kapkara yanmış, teni köseleye dönmüştü. Oval camlı güneş gözlükleri takmıştı. Gülümseyerek öne doğru bir adım attı. “Sen Lacy Stoltz olmalısın.”

Lacy “Evet,” diyerek elini uzattı. “Siz?”

“Adım Ramsey Mix. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. Öğlen için sözleşmemiş miydik?”

“Özür diliyorum. Tekne aksilik etti işte.” Başıyla iskelenin sonunda demirlemiş büyük sürat teknesini işaret etti. Limanda demirli teknelerin en uzununu olmasa da boyu bayağı vardı.

“Teknede mi konuşacağız?”

“Elbette. Çok daha rahat ederiz.”

Hiç tanımadığı biriyle tekneye binmek Lacy’e pek akıllıca gelmemişti. Tereddüt etti. O cevap veremeden Mix “Yanıdaki şu kara adam kim?” diye sordu. King Caddesinden tarafa bakıyordu. Lacy başını çevirince bir grup turistin peşinden marinaya doğru yürüyen Hugo’yu gördü.

“İş ortağım, birlikte çalışıyoruz.”

“Koruman mı yoksa?”

“Ben korumayla dolaşmam, Bay Mix. Biz silah taşımayız ama arkadaşım çok güçlüdür, ne olduğunuzu anlamadan denizin dibini boylarsınız.”

“Umarım buna gerek kalmaz. Ben barışçıl biriyimdir.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Tekneyle açılmayacaksa teklifinizi kabul edebilirim. Motor çalıştığı anda toplantı biter.”

“Anlaştık.”

Lacy iskelede adamın peşine takıldı, aylardır açık deniz görmemiş benzeyen birkaç yelkenlinin önünden geçip adamın *Komplocu* adındaki teknesine ulaştılar. Bu isim Lacy’e pek anlamlı gelmişti. Adam tekneye atlayıp elini uzattı. Güvertede bez tentenin altında dört katlanır sandalye ve küçük bir ahşap masa vardı. Adam eliyle yer gösterip “Tekneme hoş geldin,” dedi. “Otur lütfen.”

Lacy hızla çevresini süzdü. Ayakta dikilerek “Yalnız mıyız?” diye sordu.

“Pek öyle denemez,” dedi Mix. “Benimle tekneçilik oynamayı seven bir arkadaşım var. Adı Carlita. Tanışmak ister misin?”

“Hikâyenizle ilgiliyse, elbette.”

“Değil.” Mix marinadan tarafa baktı. Hugo demir korkuluklara dayanmıştı. “Gözüm sizde,” der gibi el salladı. Mix de el sallayarak karşılık verdi. Lacy’e dönüp “Bir sorum olabilir mi?” diye mırıldandı.

“Elbette.”

“Anlatacaklarımı Bay Hatch’le paylaşmada bir sakınca olmadığına nasıl emin olabilirim?”

“Biz meslektaşız. Bazı dosyalarda ortak çalışırız. Belki bu da öyle olur. Adını nereden biliyorsunuz?”

“Benim de bilgisayarım var. İnternette baktım. YTK web sitesini güncellese iyi olur.”

“Biliyorum ama kemer sıkma günlerindeyiz.”

“Adı bana yabancı gelmedi.”

“Florida State’de kısa bir futbol hayatı olmuş.”

“Oradan tanıdık geldi belki. Ben de Gator fanlarındım.”

Lacy karşılık vermedi. Güneyliler hep böyleydi, onların kolej futbol takımlarına fanatiklik derecesinde bağlı oluşlarını son derece sıkıcı bulurdu.

“Yani o da her şeyi bilecek, öyle mi?” diye sordu Mix.

“Öyle.”

“O zaman çağır, o da gelsin. Ben gidip içecek bir şeyler getireyim.”

2

Carlita ahşap tepside içecekleri getirdi; Lacy ve Hugo diyet kola, Mix de kutu bira istemişti. Carlita hoş bir İspanyol kadınıydı, Mix'den en az yirmi yaş genç duruyordu. Tekneye konukların gelmiş olmasından, özellikle de bir başka kadını ağırlamaktan memnun olmuşa benziyordu.

Lacy defterine bir not düşüp “Öncelikle şunu sorayım,” diye başladı. “On beş dakika önce kullandığımız telefon numarası geçen haftakinden farklı.”

“Bu bir soru mu?” diye karşılık verdi Mix.

“Öyle diyelim.”

“Pekâlâ. Ben bir sürü kontürlü telefon kullanırım. Çok sık yer değiştiriyorum. Bendeki iş yerinizin cep telefonu, öyle değil mi?”

“Öyle. Özel telefonumuzu devlet işinde kullanmayız. Bu nedenle benim numaram hiç değişmez.”

“Bu işimizi biraz kolaylaştıracak sanırım. Benim numaram her ay, bazen haftada bir değişebilir.”

O ana kadar, yani ilk beş dakika içinde Mix'in her söylediği yeni soruları beraberinde getirmişti. Lacy öğle yemeğinde ekildiği için hâlâ kırgındı. Mix'le ilgili ilk izlenimi olumlu değildi. “Şimdi Hugo ve ben susuyoruz Bay Mix,” dedi. “Söz sizde.

Hemen başlayın. Eđer dolambaçlı anlatır, bazı noktaları karanlıkta bırakırsanız sıkılıp kalkarız, bilmiş olun. Gizemli telefonlarla beni meraklandırıp buraya getirmeyi başardınız. Şimdi asıl hikâyeyi duyalım.”

Mix gülümseyerek Hugo’ya baktı. “Hep böyle dobra mıdır?”

Hugo gülümsemeden, “öyledir” gibilerinden başını salladı ve ellerini masanın üstünde kenetleyip bekledi. Lacy kalemini masaya bıraktı.

Mix birasından bir yudum alıp başladı: “Pensacola’da otuz yıl avukatlık yaptım. Küçük bir firmaydık, kadromuzda en fazla beş altı avukat olurdu. İşler tıkrında, hayat güzeldi. Daimi müşterilerimden biri bir girişimciydi, işine para saçan biriydi, siteler, konutlar, oteller, Florida’ya özgü bir gecede dikilen düzayak çarşılar yapıyordu. Adamı önceleri gözüm tutmamıştı ama o kadar çok kazanıyordu ki sonunda oltaya geldim. Beni bir takım işlere soktu; oradan küçük bir hisse, şuradan ufak bir pay... Önceleri işler yolunda gitti. Zengin olma hayalleri kurmaya başladım, ki bu hal Florida’da insanın başına ciddi işler açabilir. Adamım bir takım usulsüz finansal numaralar yapıyor, aşırı borç yükü altına giriyordu. Bunlar benim anladığım işler değildi. Sonuçta kredi usulsüzlüklerine, daha bir alay yolsuzluğa bulaştı. Günün birinde FBI duruma el koydu; organize suçlar, dolandırıcılık, şantaj ve yolsuzlukla mücadele yasası RİCO kapsamında ben dahil Pensacola’nın yarısını adalete teslim etti. Girişimciler, bankerler, arsa spekülâtorleri, avukatlar, kısacası dolap çeviren pek çok adam yandı. Olayı duymamış olabilirsiniz çünkü siz avukatları değil yargıçları denetliyorsunuz. Sonuçta suçumu kabul ettim, anlaşma talebinde bulundum, itirafçı olup bülbül gibi öttüm, posta yoluyla haksız kazanç elde etme suçundan yargılandım ve bir federal hapisanede on altı ay yattım. Avukatlık ruhsatım elimden alındı, bir sürü düşman kazandım. Şimdi fazla göze batmamaya çalışıyorum. Hakkımın iadesi için başvuruda bulu-

nup ruhsatımı geri aldım. Bu aralar bir müvekkilim var, hikâye asıl onun etrafında dönecek. Buraya kadar sorusu olan?” Mix boş sandalyeye uzanıp bir dosya aldı ve Lacy’e uzattı. “Burada hakkımda her şeyi bulursunuz. Gazete kupürleri, mahkemeyele yaptığım anlaşma, ihtiyaç duyabileceğiniz bilgilerin hepsi. Şimdi tamamen temizim, bir sabıkalı ne kadar temiz olabilirse tabii, ama ağızımdan çıkan her kelime doğru.”

“Şimdiki adresiniz nedir?” diye sordu Hugo.

“Erkek kardeşim Myrtle Beach’te oturur, şimdilik yasal gönderiler için onun adresini kullanıyorum. Carlita’nın evi Tampa’da, oraya da mektup geliyor. Ben teknede yaşıyorum. Telefon, faks, Wi-Fi, hepsi var. Küçük bir duş, soğuk bira, şu tatlı kadın da cabası. Mutlu bir adamım ben. Florida çevresinde, Adalar grubu ve Bahamalarda sürekli turlayıp duruyoruz. Sam Amca’ya şükürler olsun, benimki hiç de fena bir emeklilik hayatı sayılmaz.”

Lacy dosyayla fazla ilgilenmeden “Şu sözünü ettiğiniz müvekkiliniz...” dedi. “O kim?”

“Karanlık geçmişimi ve dolgun bir vekâlet ücreti karşılığı risk almaya razı olacağımı bilen eski bir dostumun tanıdığı. Dostum bana ulaşmayı başardı ve davayı almam konusunda beni ikna etti. Müvekkilimin adını sormayın çünkü bilmiyorum. Bağlantıyı arkadaşım kuruyor.”

Lacy “Nasıl, müvekkilinizin adını bilmiyor musunuz?” diye atıldı.

“Hayır, öğrenmek de istemiyorum.”

“Nedenini soralım mı yoksa susup kabullenelim mi?” diye sordu Hugo.

“Kıvırtmaya başladınız bile Bay Mix,” dedi Lacy. “Buna gele-meyeceğimizi söylemiştik. Ya bizimle açık konuşursunuz ya da kalkar gideriz.”

“Durun canım, sakın olun,” dedi Mix birasını kafaya dike-

rek, “Bu uzun bir hikâye, sonuca varması zaman alacak. İşin içinde tonla para, akla hayale gelmeyen yolsuzluklar ve kötü adamlar var. Bu tipler benim, sizin, müvekkilimin, kısacası fazla soru soran herkesin alınının ortasına kurşunu basacak tipte adamlar.”

Lacy ve Hugo’nun duyduklarını sindirmeleri epeyce zaman adı. Nihayet Lacy “Siz bu işe niye bulaştınız?” diye sordu.

“Para yüzünden. Müvekkilim Florida Muhbirlik Yasasından yararlanarak yetkili makamlara ulaşmak istiyor. Milyonlarca dolar kazanacağını hesaplıyor. İşler yolunda giderse bana da hatırı sayılır bir pay düşecek. Ondan sonra hiç çalışmasam da olur.”

“Müvekkiliniz devlet memuru anlaşılır,” dedi Lacy.

“Yasalar konusunda bilgim var Bayan Stoltz. Siz yoğun çalışıyorsunuz, benim öyle bir zorunluluğum yok. Yasa külliyatını, İçtihatlar Hukukunu inceleyecek bol zamanım oluyor. Evet, müvekkilim Florida Eyaleti memuru. Kimliğini açıklayamam, en azından şimdilik. İleride paranın ucu görünürse belki yargıcın birini dava takibinin gizli yapılması konusunda ikna edebiliriz. Ama şu anda müvekkilim korktuğu için YTK’ ya resmen ihbarda bulunamıyor.”

“İmzalı dilekçe olmadan işlem yapamayız,” dedi Lacy. “Bildiginiz gibi yasa hükümleri açık.”

“Bilmez miyim? Dilekçeyi ben imzalayacağım.”

“Yeminli olarak mı?” diye sordu Hugo.

“Evet, usule uygun olarak. Müvekkilimin gerçeği söylediğine eminim, bu yüzden imzamı atacağım.”

“Hiç mi korkmuyorsunuz?”

“Ben epeydir korkarak yaşamaya alıştım. Tabii işler tahmininden çok daha kötüye gidebilir.” Mix bir başka dosyaya uzandı, içinden bir takım kâğıtlar çekip masaya koydu. “Altı ay önce Myrtle Beach’te mahkemeye başvurup adımı değiştirdim,” de-

